

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2011. március 3. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2010. szeptember 9. napján kihirdetett **2.B.209/2010/14.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

A vádlott főbüntetését **2 (kettő) évre e n y h í t i** , a közügyektől eltiltás mellékbüntetést **m e l l ő z i** .

A szabadságvesztés végrehajtását **4 (négy) évi próbaidőre f e l f ü g g e s z t i** .

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **h e l y b e n h a g y j a** .

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **3.750.-/háromezer-hétszázötven/ Ft** bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Csongrád Megyei Bírósági Gazdasági Hivatal felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 170. § (1) bekezdés, (6) bekezdés 1. fordulat], amelyért 2 év 6 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést elsődlegesen jogos védelmi helyzetre hivatkozással felmentésért, másodsorban pedig enyhítésért. A védő a fellebbezését a másodfokú eljárásban írásban is indokolta, ebben egyrészt

bizonyítási indítványt terjesztett elő, melyben indítványozta a sértett mellhártya-sérülésének megállapíthatóságára nézve az orvosszakértői vélemény kiegészítését, másrészt pedig a fellebbezését kiegészítette azzal, hogy a büntetés enyhítése mellett a végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését is kérte.

A fellebbviteli főügyészség az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A felmentésre irányuló fellebbezések alaptalanok, az enyhítést és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését célzó fellebbezések alaposak.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartásával folytatta le a tárgyalást. A vád tárgyát képező releváns tényekre nézve tényállás-felderítési kötelezettségének a megalapozott elbíráláshoz szükséges körben és mélységben eleget tett.

A védő fellebbezése indokolásában vitatta a mellhártya-sérülés, s az ennek következtében kialakult légmell, mint közvetetten életveszélyes sérülés megállapíthatóságát, s erre vonatkozóan az orvosszakértői vélemény kiegészítését indítványozta.

A másodfokú bíróság az indítványt nem osztotta.

Az ügyben eljáró orvosszakértők a nyomozás során előterjesztett (nyom. ir. 78-79. oldal), és a tárgyaláson is megerősített szakvéleményükben (14. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldal) egyértelműen megállapították, hogy a szúrás kissé megnyitotta a bal mellhártyaürt, melynek következtében egy enyhe lefolyású légmell alakult ki, amely közvetett életveszélyes sérülésnek minősül.

Az ítélet tábla ezért a szakvélemény kiegészítésére irányuló indítványt megalapozatlannak ítélte, s azt elutasította.

A megyei bíróság a beszerzett bizonyítékokat indokolási kötelezettségének eleget téve egyenként és összességükben is értékelte és mérlegelte, számot adva arról, hogy melyik bizonyítékot mennyiben és miért fogadott vagy utasított el a tényállás megállapítása során. Indokolása többségében logikus és iratszerű volt.

Minden ténybeli alapot nélkülöző feltételezésekbe bocsátkozott ugyanakkor az elsőfokú bíróság a sértett szúrását megelőző magatartásának vizsgálódása körében (ítélet 8. oldal 2. bekezdése és 9. oldal 1. bekezdése), melyeket ezért a másodfokú bíróság mellőzött az indokolásból.

Ugyancsak megalapozatlanul következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a szúrást megelőzően a vádlott és a sértett között dulakodás történt. Ilyen tartalmú vallomás az

eljárás során senki részéről nem hangzott el (sőt, azt maga a sértett cáfolta), és semmilyen egyéb közvetlen bizonyíték sem merült fel erre nézve. Így önmagában abból a tényből, hogy a helyszínen készült fényképfelvételek tanúsága szerint a székek felborultak, illetve a hamutál a földön volt kiborulva, nem lehet kétséget kizáró bizonyossággal olyan következtetést levonni, hogy az csakis egy, a sértett és a vádlott között, a szűrást közvetlenül megelőző kölcsönös dulakodás eredménye lehet. Az ítélet tábla ezért mellőzte az ezzel kapcsolatos helytelen ténybeli következtetést az indokolásból (ítélet 11. oldal utolsó bekezdése, illetve 12. oldal 2. bekezdése), és magából a tényállásból is.

Észlelte továbbá, hogy a sértett vallomása és az azt alátámasztó szakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság lényegében megállapította az ítélet indokolása körében, hogy a vádlott (**sértett neve**)t akkor szúrta meg, amikor a sértett éppen a pólóját vette le, ennek ellenére ezen releváns tényt elmulasztotta a tényállásban is rögzíteni.

Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat mérlegelő és a tényállást megállapító tevékenysége egyebekben - annak helyessége folytán - eredménnyel nem volt támadható.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján eljárva a tényállást - az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján - a következők szerint helyesbítette, illetve kiegészítette:

A vádlott nem hajadon, hanem özvegy családi állapotú.

A közösen használt lakás konyhájában, egy pontosan meg nem állapítható eseménysort követően, miközben (**sértett neve**) a pólóját húzta le, a vádlott magához vett egy 22 cm összhosszúságú, 11,3 cm pengehosszúságú konyhakést, és azzal a sértettet közepes erővel a felsőtestén megszúrta (ítélet 3. oldal 3. bekezdés 4. mondat).

A fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel a tényállás teljes egészében megalapozott lett, s ezáltal a felülbírálat alapját képezte [Be. 352. § (2) bekezdés].

A tényállásból a megyei bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A vádlott a sértettet akkor szúrta meg, amikor az éppen a pólóját húzta le. Ebből következően a bűnösség megállapíthatósága szempontjából irreleváns, hogy a póló lehúzásának megkezdését megelőzően mi zajlott le a vádlott és a sértett között, hiszen az addigra egyértelműen véget ért, és a vetkőző sértett részéről jogtalan támadás közvetlen veszélye sem fenyegethetett. Így még egy esetleges korábbi sértetti támadás esetén is a vádlott a szűrés leadásakor már mindenképpen túllépte a jogos védelmi

helyzet időbeli keretét, s ezért ezen büntethetőséget kizáró ok megállapítása szóba sem kerülhetett.

Az elsőfokú bíróságnak a sértetti jogtalan támadás meg nem állapíthatósága körében kifejtett indokolásának és a tényállásból a dulakodás megállapításának a mellőzése ezért nem volt kihatással a bűnösségre, és így nem kellett az ítéletet a mellőzések következtében hatályon kívül helyezni [Be. 373. § (1) bekezdés III.].

Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét a Btk. vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően minősítette, s e körben a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a vádlott tudattartalmát illetően is.

A vádlott egy, az emberi élet kioltására kétségtelenül alkalmas késsel, közepes erővel támadta a pólója lehúzása közben a sértettnek létfontosságú szerveket tartalmazó felsőtestét, aki ebből következően védekezésre nem is nagyon volt képes, s amely magatartásával összefüggésben a vádlott közvetetten életveszélyes sérülést okozott. Szándéka egyértelműen testi sértésre irányult, a súlyos, akár életveszélyes sérülés okozásának a lehetőségével a fenti körülmények alapján egyértelműen tisztában volt, és abba belenyugodott. Mindezt nem érinti az a tény sem, hogy a szúrás a véletlennek köszönhetően elsődlegesen a sértett karját érte, s csak azon keresztül haladva sértette az eredetileg támadott mellkast.

A büntetés kiszabásának felülbírálata során a másodfokú bíróság mellőzte az enyhítő körülmények közül a sértetti közrehatást, minthogy ennek nincs ténybeli alapja, egyebekben a megyei bíróság a bűnösségi körülményeket helyesen sorolta fel.

Az elsőfokú bíróság a vádlottat törvényes nemű főbüntetésre ítélte, nem tulajdonított azonban kellő súlyt az enyhítő körülményeknek, s annak mértékét eltúlzott tartamban állapította meg. A neki megbocsátó sértettnek közvetett életveszélyt okozó, büntetlen előéletű vádlott esetében nem volt indokolt a büntetési tételkeret minimumát meghaladó börtönbüntetés kiszabása, s ezért azt ennek megfelelően enyhítette a másodfokú bíróság.

Figyelemmel pedig a vádlott kedvező személyi körülményeire, az ítélőtábla lehetőséget látott a szabadságvesztés végrehajtásának a Btk. 89. § (1) és (2) bekezdése alapján próbaidőre történő felfüggesztésére, melyet a bekövetkezett sérülés súlyosságára tekintettel hosszabb tartamban határozott meg.

A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére tekintettel a közügyektől eltiltásnak megszűnt az egyik törvényi előfeltétele, ezért az ítélőtábla mellőzte a mellékbüntetést.

A másodfokú bíróság a fenti megváltoztató rendelkezéseit a Be. 372. § (1) bekezdése alapján eljárva hozta meg, míg az ítéletet egyebekben - annak helyessége folytán - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélőtábla a Be. 381. § (1) bekezdése és 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A további fellebbezés kizártságának a megállapítása a Be. 386. §-án alapszik.

Szeged, 2011. március 3.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.	Dr.Mezőlaki Erik sk..Cserháti Ágota sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.II.474/2010/13. számú ítélete és a Csongrád Megyei Bíróság 2.B.209/2010/14. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2011. március 3.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke